

Adres Redakcji i Administracji: Lwów, ul. Chorażczyzny 1. 31.
Tel. Redakcji 2-30, 1-78, 15.
Tel. Administracji 73. —

Cena egzemplarza
20 gr.

Należność pocztowa płaconą ryczałtem.

GAZETA

PORANNA

Prakow
Biblioteka
Innowell

ILUSTROWANY DZIENNIK INFORMACYJNY WSCHODNICH KRESÓW

Nr. 8389

Lwów, niedziela 22 stycznia 1928

Rok XIX.

Nakładem Spółki Wydawniczej GRODKI i Spółka.

Redaktor naczelny: JERZY KONARSKI.

Rząd przyznał urzędnikom zapomogę za I. kwartał 1928 w wysokości 45 proc. płacy.

Udaremnione oszustwo na 320.000 zł. - W lutym reorganiza- cja Magistratu lwowskiego. - W krakowskiej filji „Rzeczypo- spolitej” znaleziono materiały wybuchowe.

Wykwintne pokoje do śniadań przy handlu de'ikatesów firmy „Zakopane“, ul. Akademicka 24.

P. PREZYDENT RZPLITEJ W GRO- DZISKU.

Warszawa, 21. stycznia. (Tel. G. P.)
P. Prezydent Rzplitej udał się dziś do
Grodziska, gdzie zwiedził miejscową fa-
brykę przetworów chemicznych. Popołu-
dniu powrócił p. Prezydent do stolicy.

PROWIZORJUM HANDLOWE Z ROSJĄ.

Warszawa, 21. stycznia. (Tel. G. P.)
Jak dowiaduje się „ABC“ z miarodajnych
źródeł, rokowania handlowe polsko-so-
wieckie zakończone zostaną podobno w
lutym r. b. Narazie zawarte ma być pro-
wizorium handlowe, które po upływie
pół roku przekształcone będzie na trwały
traktat handlowy.

P. MINISTER STANIEWICZ W DU- BLANACH.

(Telefonem od naszego korespondenta.)
Warszawa 20. stycznia. (ps.) P. min.
reform rolnych, Staniewicz, wyjeżdża w
sobotę do Dublan na wykłady, jakie pro-
wadzi na wydziale rolnym uniwersytetu
lwowskiego. P. Minister wraca do War-
szawy w środę przyszłego tygodnia.

POSEŁ W. BRYTANJI U MIN. ZALE- SKIEGO.

(Telefonem od naszego korespondenta.)
Warszawa 20. stycznia. (ps.) P. min.
spraw zagr. Zaleski przyjął dziś w swem
prywatnym mieszkaniu nowo mianowa-
nego posła angielskiego p. Erskine'a.

KONIEC STRAJKU W „POCISKU“.

(Telefonem od naszego korespondenta.)
Warszawa 20. stycznia. (ps.) Strajk
urzędników państwowych w zakładach
amunicyjnych „Pocisk“ został zlikwido-
wany. Urzędnicy przystąpili dzisiaj do
pracy.

DZIWNY SEN KOLEKCJONERA.

(Do artykułu na str. 6.)

Komercjalizacja kolei państw.

SPOTYKA SIĘ ZE SPRZECIWIAMI CZĘŚCI MINISTRÓW

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Warszawa, 20 stycznia. (ps.) Wobec
obiegających pogłosek o przekształ-
ceniu polskich kolei państwowych w
przedsiębiorstwo państwowe wydzie-
lone z ogólnej administracji państwo-
wej i oparte na zasadach handlowych
komunikują, że **min. komunikacji**

istotnie taki projekt wypracowało i
niedawno przesłało do Rady min. Pro-
jekt narazie utrzymany jest w ogólnych
zarysach i dopiero po przyjęcia
przez Radę min. tej koncepcji miały-
by zostać opracowane szczegóły. Za-
uważyć należy, że komercjalizacja

polskich kolei państwowych spotyka
w łonie Rady min. na liczne pro-
testy.

RADA MINISTRÓW.

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Warszawa 20. stycznia. (ps.) Na ju-
trzejszym posiedzeniu Rady Min. znaj-
duje się 58 spraw na porządku dzien-
nym. M. i. rozpatrywany będzie projekt
rozporządzenia Prezydenta Rzplitej o or-
ganizacji ustroju sądownictwa.

KANDYDACI PPS. DO SENATU.

Warszawa, 21. stycznia. (Tel. G. P.)
Jak się dowiadujemy, lista państwowa
PPS. do Senatu zawierać będzie nazwi-
ska Limanowskiego, Posnera i Andrzeja
Struga.

OSOBLIWY WYPADEK AUTOMOBILI- LOWY.

Warszawa, 21. stycznia. (Tel. G. P.)
Terenem niezwykłego wypadku był dziś
wylot mostu Kierbedzia na Nowym Zje-
ździe. Autodorożka, wioząc z kolei 2 o-
soby, zatrzymała się nagle, a gdy szofer
puścił ponownie motor w ruch, maszyna
nagle skrzyła, wjechała na barjerę i sto-
czyła się z nasypu 2-piętrowej wyso-
kości. Mimo strzaskania maszyny, za-
równo szofer, jak i pasażerowie wyszli
cało. Jedynie 22-letnia studentka Wey-
chertówna zraniona została lekko odłam-
kami szkła.

Variete „LOUVRE“

Lwów, 3 Maja.

od 16. I. zupełnie nowy program
Światowej sławy sił. - Wstęp wolny.

Nie oportunizm - lecz udział w trudzie.

WRAŻENIE ODEZWY BEZPARTYJNEGO BLOKU WSPÓLPRACY Z RZĄDEM. — PRZEPROWADZENIE ZMIAN NA LEPSZE LEŻY W MOCY OBECNEGO RZĄDU I DLATEGO NALEŻY TEN RZĄD POPIERAĆ. — OBÓZ ZACHOWAWCZY POSZEDŁ ZA GŁOSEM SUMIENIA OBYWATELSKIEGO I OBOWIĄZKU.

Lwów, 21 stycznia.

Na pojawienie się odezwy wyborczej Bezpartyjnego Bloku współpracy z rządem czekano z pewną niecierpliwością, spodziewając się znaleźć w niej wyjaśnienie tych planów, które pozostają „tajemnicą rządu”. Liczono się mianowicie z tem, że odezwa zastąpi, pomieści rządową enuncjację, awizowaną na koniec grudnia, potem na połowę stycznia i — jak dotąd — nieogłoszoną.

Nadzieje na rewelacje były jednak nieuzasadnione. „Tajemnice” rządu są publicznymi. Dla każdego, kto baczenie obserwuje kierunek dotychczasowej polityki rządowej, jasne jest, do czego rząd zmierza. I odezwa mogła te rzeczy znane powszechnie tylko zebrać i stwierdzić.

Program Bloku wynika logicznie z przesłanek, których prawdziwość chyba uzna każdy, nie wyłączając tych, którzy stoją poza Blokiem, lub idą przeciw niemu. Nikt nie zaprzeczy, że przed majowym przewrótami stosunki polityczne były w najwyższym stopniu niezdrowe, że przerosła partynierstwa zwichniała instytucja Sejmu, skorumpował władzę wykonawczą, że wreszcie konstytucja, jako owoc tego okresu, posiada liczne niedomagania.

Z tych przesłanek Blok buduje szereg postulatów na przyszłość. Różnica między nim a resztą wyborczych ugrupowań polskich polega właśnie na tem, że ugrupowania te, stwierdzając zło, nie wskazują środków naprawy. Ich programy nie różnią się niczem od programów wyborczych roku 1922, ich hasła, ich metody pozostały niezmienione. Zwycięstwo tych grup byłoby więc nawrotem do ery „przekłętą zła”.

Blok współpracy z rządem natomiast dąży do reform. Gdy w odezwie swej domaga się wzmocnienia władzy Prezydenta Rzeczypospolitej, rozdzielenia władzy wykonawczej i ustawodawczej, poprawy ustroju przez nadanie większej siły rządowi, gdy wyłuszcza swój program gospodarczy, — ogólniejszej wagi tym postulatam dodaje fakt, że to wszystko leży również w intencjach rządu.

Poprzednie kampanie wyborcze nauczyły nas odnosić się z wielką rezerwą do obietnic i zapowiedzi stronnictw. Po obliczeniu głosów i podziale mandatów owe piękne i wzniósłe słowa szły bez skrępowań do lamusa. Należy się liczyć z tem, że powyższe zjawisko powtórzy się oczywiście i przy obecnych wyborach, z tą chyba różnicą, że stronnictwa jeszcze mniej będą mogli dotrzymać z tego, co przyrzekną. Waga realną posiada wśród wszelkich agitacyjnych zakłęk i przysięg jedynie deklaracja Bezpartyjnego Bloku. Raz, ponieważ za Blokiem stoi rząd, jedyna dziś rzeczywista siła, powtóre — ponieważ ci, którzy z list Bloku wejdą do Sejmu, będą pracownikami większości i jako tacy będą mogli zapowiedziane reformy przeprowadzić.

Moment powyższy podkreślił w sposób niezwykle trafny i trzeźwy ks. Janusz Radziwiłł. Uzasadniając powody, dla których Prawica Narodowa zdecydowała się iść z Blokiem, mimo

że mogła łączyć się z grupami o bliższych sobie przekonaniach społecznych, wykazał, w czym leży ich słabość i bezpłodność. W tem, że „nie są w stanie wpłynąć owocnie na przyszłość kraju”. Przyszłość ta leży w rękach ludzi, gotowych do współpracy z Marszałkiem Piłsudskim.

Ten moment wpłynął rozstrzygająco na stanowisko całego obozu zachowawczego, na stanowisko potężnej grupy gospodarczej, reprezentowanej przez b. posła Wierzbickiego, i w niemiejszym stopniu na większość członków Stronnictwa Chrześcijańsko-Narodowego, przechodzącego dziś — jak wiadomo — przez kryzys wewnętrzny. Przeciwnicy zarzucają, że współpraca z rządem jest objawem oportunistów, wystawia to dobre świadectwo idealizmowi wszelkich opozycjonistów do tak „czystych”, jak komuniści włącznie, ale pozatem jest lichą facecją.

Gotowość popierania rządu w jego pracach państwowych jest notowo-

ścią przejęta na siebie odpowiedzialności za ich wynik. Jest nie oportunistą, ale trudem i mozolem. Jest wreszcie aktem dojrzałej myśli.

Jeśli zachowawcy rzucają dziś swój spokój, swe niezależne życie, aby wprząc się w jarzmo pracy państwowej, nie czynią chyba tego dla wygody. Idą za głosem sumienia obywatelskiego i obowiązku, idą z przeświadczeniem, że tylko współdziałając z rządem, mogą skutecznie pracować dla państwa.

Opozycjonści mogą oczywiście zapewnić, mogą nawet wierzyć, że to, co czynią, składają również w ofierze państwu. Przekonanie to może być niekiedy szczerze i uczciwe. Ale dla każdego, kto realnie patrzy i myśli jasnym jest, że ten najwięcej wykona, kto stanie przy warsztacie. A stronnictwa, idące poza Blokiem współpracy z rządem, same zacieśniły swe zadania do ram krytyki i negacji.

MYDŁO do go-
lenia „TLEN”

zadów II każdego: pieni sę obficie, zmiękza włos, ładnie pachnie i kosztuje tylko zł. 120. Wystrzegać się naśląd.

Urzędnikom przyznano 45 proc. zapomogi na pierwszy kwartał r. 1928.

STAŁĄ POPRAWĘ PŁAC PRZEPROWADZI RZĄD PO UZYSKANIU OD SEJMU NOWYCH PEŁNOMOCNICTW.

Warszawa, 20 stycznia. (ps) W piątek popołudniu odbyło się posiedzenie gabinetowe Rady Min., któremu przewodniczył szef rządu Marsz. Piłsudski. O dzisiejszym posiedzeniu nikt nie wiedział. Nb. jutro odbędzie się normalne posiedzenie Rady Min.

Na piątkowym posiedzeniu ustalony został budżet na rok 1928/29, którego preliminarz będzie przez rząd wniesiony do Sejmu. Preliminarz ten wykazuje po stronie rozchodów sumę 2,476 milionów zł., nadwyżka zaś dochodów wykazuje 45 mil. zł., czyli, że dochody preliminowane są na sumę 2,525 mil. zł. Poprawa uposażenia urzędników państwowych jest przez rząd nie do przeprowadzenia

w chwili obecnej, bez wynalezienia nowych źródeł dochodu. Wyszukanie tych źródeł jest obecnie niemożliwe ze względu na ograniczenia, jakie nakłada na rząd brzmienie pełnomocnictw, które nie pozwalają rządowi podnieść podatków. Wobec tego rząd wniesie do Sejmu przedłożenie zmierzające do podwyższenia dochodów, a to dla zasadniczego uregulowania poborów funkcjonariuszy państwowych.

Na okres obecny, mianowicie na pierwszy kwartał r. bież. postanowiono wypłacić urzędnikom państwowym doraźną zapomogę w wysokości 45 proc. miesięcznego uposażenia. Zapomoga ta będzie płatna w dwu różnych ratach, a to 25 stycznia oraz dnia 10 marca.

Odkrycie składu materiałów wybuchowych w krakowskiej filii „Rzeczypospolitej”.

ZNALEZIONO NABOJE DYNAMITU WE, EKRAZYT I PROCH STRZELNICZY.

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Kraków, 20. stycznia. (ster) Dzisiaj popołudniu, na skutek przeprowadzonej rewizji w lokalu filii „Rzeczypospolitej” (gdzie mieściła się również kafejka katowickiej „Polonii”) przy ul. Karmelickiej 3., policja odkryła magazyn materiałów wybuchowych. Natrafiono na wielką ilość a-

municji w postaci naboju dynamitowego, znacznych ilości prochu, paciorki ekrazytu i podobno nawet broni. Na skutek tego odkrycia przyaresztowano cały szereg osób, których nazwiska, jakoteż szczegóły tej niezwykle sensacyjnej afery ze względu na to, czuje się śledztwo za trzymane w ści-

ślejszej tajemnicy. Aresztowano również dozorcę tej kamienicy, który jest wmiieszany w tę aferę, a którego zeznania rzuciły wiele światła na tę tajemniczą sprawę.

Z odkrycia tego dadzą się wysnuć dwie hipotezy: albo mamy do czynienia z zbrojnym spiskiem, niewiadomo w jakim celu i przeciw komu wymierzonym, a od dawna troskliwie przygotowywanym, albo spisek taki istniał pierwotnie, później go porzuciono i pozostała tylko broń, której chciano użyć. W obu wypadkach nie libyśmy do czynienia z akcją niepočitalnych osobników.

DAR PAŃSTWA DLA DRZYMAŁY.

Warszawa, 20 stycznia. (Tel. G. P.) Wczoraj, tj. dnia 19 bm. Pan Prezydent Rzplitej na wniosek ministra spraw wewnętrznych przyznał Michałowi Drzymale, znanemu powszechnie z okazji walk o polskość w b. zaborze pruskim, jednorazowy dar w kwocie 10.640 zł. na zakupno działki likwidacyjnej.

ROBIĄ FRANCJI NA ZŁOŚĆ.

Paryż, 20 stycznia. (Tel. G. P.) „Matin” donosi, że Sowjety mają zamiar udzielić koncesji na eksploatację francuskiego przedsiębiorstwa górniczego Makiejewce (zasekwestrowanego od chwili wybuchu rewolucji bolszewickiej) pewnemu przemysłowcowi niemieckiemu, za którym stoi grupa amerykańska. Dziennik domaga się interwencji w Waszyngtonie i Berlinie.

MAŁA ENTENTA NIE ŻĄDA ŚLEDZTWA.

London, 20. stycznia. (Tel. G. P.) Paryski korespondent „Daily Tel.” donosi, że państwa Małej Ententy przesłały sekretarjatu L. Nar. w Genewie oświadczenie, że rezygnują z żądania, by Liga w myśl układu w Trianon podjęła w związku z zajęciami w St. Gotthard inwestycję na Węgrzech i uważają za wystarczające, aby sekretarjat przedłożył Radzie L. Nar. informacje zebrane w tej sprawie przez państwa Małej Ententy.

ŁADNIE SIĘ BAWI P. POSEL...

Warszawa, 21. stycznia. (Tel. G. P.) Wczoraj w czasie rewizji przeprowadzonej przez lotną brygadę urzędu śledczego w domu schadzek przy ul. Zielnej 2, zastano tam byłego posła niezależnej partii chłopskiej, Antoniego Szapłela, nigdzie nie meldowanego, który spędzał czas w towarzystwie niejakiej Katarzyny Bobackiej. Jest faktem wielce charakterystycznym, że Bobacka była kochanką zbiegłego niedawno z więzienia przy ul. Dzikiej bandyty Kundraszewa. Ona to miała pomóc swemu kochankowi i jego towarzyszą w przeprowadzeniu nieczeki przez dostarczenie im ubrań cywilnych.

Podziękowanie.

Tą drogą składamy z głębi serca, płynące podziękowanie Dr. N. Grałowi i Dr. I. Friedmanowi za ich pełną oddania i najsumienniejszą opiekę lekarską w ostatnich chwilach oraz tym wszystkim przyjacielom i znajomym, którzy wzięli udział w odprowadzeniu zwłok na wieczny spoczynek i którzy wyrazili nam swoje współczucie z powodu śmierci nieodżałowanej pamięci męża i ojca naszego śp. Bolesława Giebułtowicza.

958

Żona i dzieci.

Kowno narzędziem Moskwy i Berlina.

WALDEMARAS ODPYCHA WYCIĄGNIĘTĄ DO ZGODY RĘKĘ POLSKI. — PODSTĘPNA GRA, SKIEROWANA PRZECIW LIDZE NARODÓW. — CIOS W GENEWĘ PRZEZ KOWNO.. — LITWA SAMA PRACUJE NAD POGRZEBANIEM SWEJ NIEPODLEGŁOŚCI

Lwów, 21. stycznia.

Nota litewska, której treść podaliśmy onegdaj, w zestawieniu z wcześniejszymi wiadomościami o zamiarach p. Waldemarasa oznacza **pewne pogorszenie sytuacji** i dla przyszłych bezpośrednich rokowań nie jest nadzwyczajnym horoskopem. Zmiana, jaka niewątpliwie dokonała się w ostatniej chwili w intencjach kowieńskiego rządu, nosi wyraźnie piętno **spiesznej interwencji sowieckiego posła.**

Polityka Litwy kowieńskiej nie była nigdy i nie może być samodzielna. Mały ten kraj, **pozbawiony niemal wszystkiego, co rozstrzyga o samodzielności** zarówno w dziedzinie duchowych, jak materialnych, z góry skazany jest na rolę **trabanta** któregośkolwiek z mocarstw ościennych aż do momentu, gdy ostatnie pozory niezawisłości drogą gwałtu, lub stopniowego opanowania zostaną zlikwidowane. Opóźnić ten moment mogłaby jedynie polityka, nader przezorna i dalekowszroczna; **obecne awanturnicze pościągnięcia przyspieszą go.**

Mając do wyboru oparcie o Niemcy, Sowiety lub Polskę, która zresztą **jedyna z sąsiadów nie żywi wobec Litwy zamaskowanych lub jawnych zamiarów agresywnych**, — rząd kowieński odrzuca rękę polską. Czyliac to, z trudnością, tylko może liczyć na poparcie Niemiec, które w znacznym stopniu **skrepowane są w sprawie litewskiej** stanowiskiem Ligi Narodów. Tem pochopniej więc korzysta z usług i natchnień Moskwy.

Dla Rosji jest sprawa litewska podwójnie ważna. Raz — jako **atut w grze przeciw Lidze Narodów**, powtórnie — jako **jedyna dziś stawka w polityce bałtyckiej.**

W Moskwie zdają sobie sprawę z tego, że **najdotkliwiej trafić można Ligę Narodów via Kowno.** Udaremniając pojedyncze dyrektywy genewskiego areopagu, **wykazując nicuś jego uchwał**, wierzą Sowiety, że podważą to, co jest źródłem siły Ligi Narodów: autorytet. Walka ta będzie mieć oczywiście tem więcej pikantności, gdy wykonawcą planów sowieckich będzie jeden z członków Ligi.

W polityce bałtyckiej po kilku sukcesach **podniosła Rosja bolesne i upokarzające straty.** Traktat handlowy z Łotwą, do którego przywiązywano tyle nadziei, dziś ze zmianą rządu litewskiego i z nowym, antysowieckim kursem znajduje się w przededniu wypowiedzenia. Niemal równocześnie dochodzi w Finlandji do władzy rząd, który głośno mówi o nawiązaniu ponownych rokowań z Polską i o **idei bałtycko-czarnomorskiego bloku.**

Gdy się zważy, że **Estonja** stale prowadzi politykę współpracy z Europą zachodnią, jedynym państwem bałtyckim, skłonem do ulegania wpływowi sowieckim, pozostaje Litwa. Ponieważ zaś warunkiem dalszego rozwoju tych wpływów są nieuregulowane stosunki litewsko-polskie, zrozumiemy **nacisk, jakie kładą Sowiety na utrudnianie prób pojednawczych.**

Stanowisko rządu polskiego wobec odpowiedzi litewskiej jest nader trudne. Konsekwentną odpowiedzią na **humorystyczne „warunki”,** dyktowane przez drugą stronę z widoczną tendencją udaremnienia rokowań, byłoby **zawieszenie całej sprawy,** jako nie-dojrzałej, na dłuższy okres czasu. Nie

mniej zdaje się nie ulegać wątpliwości, że rząd polski, chcąc dać **ponowny dowód swej dobrej woli i niewzruszo-**

nej cierpliwości, postara się wykorzystać bodaj tych kilka drugorzędnych punktów noty litewskiej, które umo-

Rząd rozpatruje notę Litewską.

JEST ONA WYRAŹNIE OBLICZONA NA ZWŁOKĘ.

Warszawa, 20. stycznia. (Tel. G. P.) Wbrew pierwotnym oczekiwaniom **nota litewska nie będzie dziś ogłoszona.** Jest ona obecnie przedmiotem obrad rządu. **Mimo, iż nota kowieńska umożliwia podjęcie rokowań polsko-litewskich w niezbyt odległym terminie ma ona jednak charakter wyraznej gry na zwłokę.**

Gdańsk, 20. stycznia. „Dan. Allg.

Ztg.“ donosi z Moskwy, że **odpowiedź litewska na notę polską wywołała w stolicy Rosji sowieckiej wielkie zadowolenie.** Sowjeckie koła polityczne uważają ją za porażkę dyplomatyczną Polski(?). Dla złożenia sprawozdań z nastrojów moskiewskich udaje się w tych dniach do Kowna **poseł litewski w Moskwie.**

Odpowiedź na notę Waldemarasa.

Warszawa, 20. stycznia. (Tel. G. P.) Wczoraj w godzinach wieczornych **min. spraw zagr. Zaleski odbył dłuższą konferencję z premierem Marsz. Piłsudskim w związku z odpowiedzią rządu litewskiego.** Treść odpowiedzi, która zawiera 64 stronice pisma maszynowego jest dotąd **nieznana.**

Warszawa, 20. stycznia. (ps) Do

późnego wieczora **nie została opublikowana treść noty litewskiej, jaką przywiózł do Warszawy hr. Tarnowski.** Również treść tej noty nie stanowiła tematu obrad dzisiejszej rady gabinetowej, natomiast jest ona rozpatrywana w łonie rządu. **Przypuszczalnie pojawi się komunikat, który przyniesie brzmienie noty litewskiej.**

Waldemaras dostaje po nosie od własnych rodaków.

Berlin, 20. stycznia. (Tel. G. P.) „Ostexpress“ donosi z Kowna, że **litewska prasa opozycyjna wyraża bardzo pesymistyczne poglądy, co do wyniku rokowań z Polską.** „Lietuvos Zinios“ wyraża obawę, że Litwa nie znajdzie w Lidze Narodów żadnego poparcia. **Dziennik atakuje rząd litewski za wysłanie samoczwańczej ostatniej noty do Polski, bez poinformowa-**

nia poprzedniego opinii publicznej na Litwie. Dalej zarzuca dziennik rządowi litewskiemu, że **nie umiał prowadzić propagandy dla obrony swego stanowiska zagranicą i że zrzęca na dyplomację polską szachuje wszędzie politykę litewską, oraz zdobywa dla siebie w całej Europie przychyłność w prasie.**

JOB

francuskie
tybuki
cygaretowe

Wszędzie
do nabycia.

zliwiają rozmowy, i na tej wąskiej podstawie wejść w bezpośredni kontakt ze stroną litewską, nie tracąc nadziei, że z czasem uda się **plaszczynę rokowań rozbudować i rozszerzyć.**

Równocześnie należałoby zwrócić uwagę Ligi Narodów na szczególną taktykę p. Waldemarasa. **Dzięki wynikom podróży Marszałka Piłsudskiego sytuacja w Genewie jest jasna, a zobowiązania, złożone tam przez p. Waldemarasa, stanowcze i niedwuznaczne.** Wywarcie pełnego nacisku w kierunku ich wykonania jest rzeczą prestiżową Ligi Narodów.

Z chwilą, gdyby dzięki polityce sowieckiej — bo ona odgrywa w całym zagadnieniu rolę decydującą — dojdzie do modus vivendi z Litwą okazało się niewykonalne, **konflikt nabierze charakteru światowego.** Znajdzie się na odcinku walki między **sowieckim Wschodem a Europą.** Może to dogadzać ambicjom kowieńskich megalomanów, ale zarazem **przybliży zmierzch niepodległości Litwy.** Litwa bowiem staje się w ten sposób **cierpiem,** którego wyrwanie i usunięcie leży u interesie powszechnego pokoju.

Są wszelkie dane, że Sowiety, stanawszy przed perspektywą wojny ze wszystkimi — czego dotąd unikali — **poświęcą Litwę.** O konsekwencjach przyjaźni sowieckiej zdaje się zresztą p. Waldemaras zbyt często zapominać

„ORDER GEDYMINA“.

Kowno, 20. stycznia. (Tel. G. P.) Z okazji 10-lecia niepodległości litewskiej przypadającego na luty, ma być wydana nowa odznaka honorowa, **order Gedymina.** Odznaka ta ma być udzielana zarówno wojskowym, jak i cywilnym.

**Każdy powinien zostać
czł nkiem L. O. P. P.**

Odezwa Związku Ziemian w sprawie zagadnień wyborczych.

(Telefonem od naszego korespondenta).

Warszawa, 20 stycznia. (ps) Dzisiaj ogłoszona została uchwała Związku Ziemian, która brzmi:

„Organizacje ziemiańskie w ścisłym porozumieniu ze zrzeszeniami reprezentującymi inne dziedziny życia gospodarczego i przy żywym udziale grup konserwatywnych, dokładały aż do ostatnich dni najusilniejszych starań o wytworzenie **jednolitego zespołu wszystkich żywiołów umiarkowanych.** Myślą

przewodnią tych wysiłków było wprowadzenie do ciała ustawodawczych licznego zastępu przedstawicieli realnych interesów życiowych, zastępu szeregowanego zgodnie z listem pasterskim pod hasłem **katolickim i narodowym, nieobciążonego żadną wyłącznością partyjną, ani żadnymi uprzedzeniami i zawiściami politycznymi.** Taki zastęp przedstawicieli byłby najbardziej zdolny do wprowadzenia w

życie zleceń listu pasterskiego na terenie moralnym i do lojalnej obywatelskiej współpracy z rządem obecnym dla wzmocnienia państwa przez wprowadzenie zmian ustrojowych, zgodnych z treścią ogłoszonej odezwy Unji gospodarczej.

„Wysiłki te zawiodły, egoizm partyjny, złe nałogi przeszłości, niedojrzałość polityczna raz jeszcze wzięły górę nad rzeczywistymi interesami życia i państwa, nad sumieniem katolickim. Stronnictwa wołały nadużyć hasła katolicyzmu do dalszej rywalizacji i ambicji samolubnych i nie chciały ani pójść zgodnie, ani rezygnując z przesadnych pretensyj — dać rządowi otwarte poparcie. **Organizacje ziemiańskie nie pomoszą żadnej odpowiedzialności za ten stan rzeczy.**

„Niestety ponad siły ziemiaństwa okazał się zamiar popierania rozbieżnych kierunków, strzegących zazdrośnie, swej wyłączności nawet pomimo **oczywistego niebezpieczeństwa rozrostu radykalizmu,** którego nie umieją

Pierwsze miejsca listy państw. Nr. 1 zajmą kandydaci konserwatywni.

(Telefonem od naszego korespondenta.)

Warszawa, 20. stycznia. (ps) Wedle sprawdzonych informacji państwowa lista nr. 1. otrzyma zmieniony zupełnie wygląd. Zmiana ta nastąpi podobno na skutek akcji ks. Janusza Radziwiłła, wskutek czego **pierwsze miejsca na liście państwo-**

wej przeznaczone być mają dla obrotu konserwatywnego. Kolejność listy państwowej nr. 1. będzie następująca: **najpierw kandydatury konserwatywne, potem Związku Naprawy Rzpliej a wreszcie kandydatury członków Partji Pracy.**

odparować inaczej, jak przez stare demagogiczne metody. W warunkach, jakie się wytworzyły, organizacje ziemiańskie nie zmieniając swego ustosunkowania się do wskazań listu państwa, uważają za obowiązek pójść do wyborów, kierując się względami dobra państwa i kryteriami sumienia swego”.

KTO DOSTANIE FATALNĄ 13-kę?
(Telefonem od naszego korespondenta.)

Warszawa 20. stycznia. (ps.) W ciągu dnia dzisiejszego nie zgłoszono żadnej listy państwowej do Sejmu. Kolejny numer, jaki otrzyma lista taka, jest 13. Jak twierdzą dowcipni, numer ten jest niesympatyczny grupom biorącym udział w wyborach. Natomiast dziś została złożona lista państwowa senacka przez PPS.

BLOK KAT. NAR. USTALIŁ KANDYDATURY.

(Telefonem od naszego korespondenta.)
Warszawa 20. stycznia. (ps.) Dziś obradował komitet wykonawczy bloku katolicko-narodowego w sprawach wyborczych. Ustalono kandydaty do Sejmu i Senatu. Jakie są te kandydaty, do tej pory nie zostało opublikowane.

OBÓZ WIELKIEJ POLSKI NIE WYSTAWI WŁASNYCH LIST.

(Telefonem od naszego korespondenta.)
Warszawa, 20. stycznia. (ps.) Jak się dowiadujemy na ostatnim posiedzeniu wydziału wykonawczego Obozu Wielkiej Polski ustalono, że OWP nie wystawi przy wyborach własnych kandydatów, natomiast celem usunięcia rozbięcia sił narodowych, połączy się w akcji wyborczej z komitetem Katolicko-narodow. Członkowie OWP. będą kandydować jedynie na listach tego komitetu. Wydział wykonawczy postanowił polecić swoim zwolennikom najczynniejszy udział w wyborach. Jednocześnie wydział wyk. uchwalił podjąć walkę z komunizmem.

RABINI MAŁOPOLSKI ZACH. ZA RZĄDEM.

(Telefonem od naszego korespondenta.)
Kraków 20. stycznia. (ster) Związek rabinów Małopolski Zachodniej uchwalił na wczorajszym zebraniu u rabina w Bobowej jednogłośnie poprzeć i to bez zastrzeżeń Bezpartyjny Blok Współpracy z rządem, przeciwstawiając się energicznie wszelkim próbom porozumienia tak z Blokiem mniejszości, jakoteż wypowiadając się przeciwko odosobnionemu występowaniu Żydów. Stanowisko tych wybitnych reprezentantów ortodoksów Małopolski Zachodniej odbije się niewątpliwie poważnie na szali wyborczej.

WYKRYCIE „KOMSOŁU” W WARSZAWIE.

(Telefonem od naszego korespondenta.)
Warszawa, 20. stycznia. (ps.) Policja polityczna odkryła siedzibę delegatów komunistycznych w lokalu Niezależnej socj. partji polskiej, gdzie zbierali się przedstawiciele związku młodzieży komunistycznej. Część młodocianych komunistów zbiegła, tak, że policja ujęła tylko 14. Znalaziono liczne materiały obciążające.

SPOTKANIE TITULESCU Z MUSSOLINIM.

Rzym, 20. stycznia. (Tel. G. P.)
Spotkanie Mussoliniego z rzymskim ministrem spr. zagr. Titulescu ma się odbyć 24. bm. Titulescu przepędzi kilka dni w Rzymie, gdzie będzie gościem rządu włoskiego.

Co piszą inni?

Czy nie zbyt wczesne gaudium?

UDANA DYWERSJA NIE PRZESADZA O WYNIKU KAMPANII. — OBEJDZIE SIĘ BEZ PROFESORÓW. — WSZELKA MASKARADA W POLITYCE JEST NIEMORALNA

Lwów, 21. stycznia.

(slm) Wśród Narodowej Demokracji i stojącej na jej usługach licznej prasie panuje od trzech dni niesłychane gaudium. Rozlegają się okrzyki radosne i wiwaty. Jak gdyby conajmniej Polska została obwołana monarchją z Romanem Dmowskim jako imperatorem...

Co się właściwie stało? Co rozwiłało nagle stan depresji w osamotnionym i dumającym smętnie nad minioną przeszłością obozie obwiepolsko-zelenowskim? Dlaczego spokojny zazwyczaj i zrównoważony p. Koskowski woła hosanna, a rozmaite „Dwugroszówki” i „ABC” fikają z podniecenia koziółki?

Oto p. Stroński nie zawiodł położonej w nim nadziei i dokonał udanego wypadu, wprowadzając zamieszanie w szeregach Ch. N. Wbrew intencjom ogółu członków potrafił przeformować uchwa-

łę Prezydium, wyłamując Ch. N. z solidarnego frontu ziemiańskiego.

Powiada przysłowie niemieckie, że śmieje się ten najlepiej, kto czyni to ostatni! Można je trafnie tu zastosować. P. Strońskiemu udało się dywersja. Trzeba to przyznać. Ale czy osiągnie przez to efekt właściwy, który przyświecał jego zamiarom?

Dotąd dziesięciu wybitnych członków stronnictwa z p. Janem Steckim na czele wyparło się uchwały Prezydium. Również Związek Ziemian, w którym zwolennicy Ch. N. w b. Kongresowce stanowią bodaj czy nie większość, wypowiedział się ze swej strony za współpracą z rządem. Będzie zatem chyba dalekie od ryzyka przypuszczenie, że zwolany na dziś do Warszawy Zarząd stronnictwa Ch. N. zdezawnuje uchwałę swej starszyny. Słowem — jeżeli nie mylą pozory —

zdają się istnieć wszelkie dane do stwierdzenia, że robota p. Strońskiego posiada cechy fajerwerku! W miarę błyskotliwy ściąga na siebie uwagę ogólną, ale gdy zgaśnie, nikomu nią utkwia w pamięci kolory, któremi był przeplatany.

Wyobrażając sobie w ten sposób wyniki wysiłków naczelnego redaktora „Warszawianki”, mamy na myśli ziemian z Ch. N. Powtarzamy: tylko ziemian. P. Stroński zaawansował się zbyt daleko, aby się chciał i mógł cofnąć. Podobno ma już przyręzione trzecie miejsce na katolicko-narodowej liście stołecznej. Być może — jest to nawet bardzo prawdopodobne — że jeszcze dwaj inni profesorowie zsolidaryzują się z nim. Mowa o pp. Dubanowiczu i Stefanie Dąbrowskim, którzy tak samo, jak p. Stroński, dostali się chyba przez nieporozumienie do obozu konserwatywnego.

Ewentualność rozłamu bierze także pod uwagę „Czas”, który pisze:

„Wszelka jasność w polityce jest pożądaną. A więc i to wyjaśnienie sytuacji przyniesie korzyść, zmniejszając niewątpliwie szeregi konserwatystów, ale za to zwiększając ich wewnętrzną spójność. Nic gorszego, jak położenie przywódców, do których strzela się z tyłu z własnych szeregów. Nic groźniejszego, jak utajony nieprzyjaciel idący we własnym obozie, sympatyzujący z przeciwnikami i pracujący na ich korzyść. Z tych powodów będziemy uważali za pomyślną wiadomość, jeśli dowiemy się, że nawracanie p. Strońskiego ku osobie marsz. Piłsudskiego tak malowniczo przedstawione w ostatnim numerze humorystycznej gazety warszawskiej, zakończy się lojalnym i szczerem oświadczeniem redaktora „Warszawianki” i sympatyzującej z nim grupy Ch. Nów, iż rola „nawracanych” im nie dogadza i że wola należeć oficjalnie tam, gdzie ich ciągnie przekonanie i serce. Za tem każdy przecież pójść powinien, nie zadając sobie przymusu”.

Tak jest. Maskarada w polityce jest niemoralna. I wstrętna.

Oskarżenia o nadużycia w warsz. policji śledczej -- zostali niewinni.

Warszawa, 20. stycznia. (Tel. G. P.) Dziś popołudniu sąd okręgowy ogłosił wyrok w głosnej sprawie o nadużycia w Urzędzie śledczym, na mocy którego wszyscy oskarżeni,

tj. Kurnatowski, Dobecki i 3 wywiadowców zostali niewinni. Motywy tego wyroku ogłosi sąd w d. 1 marca rb.

Panowne aresztowanie dyrektorów warszawskiego Banku Spółdzielczego.

Warszawa, 20. stycznia. (Tel. G. P.) Dzienniki podają, że dyrektorowie Spółdzielczego Banku Społecznego Szmitkiewicz Wacław i Butler Mieczysław, wypuszczeni przed kilku miesiącami za kaucją z więzienia, zostali ponownie aresztowani. Jak się okazało, uprawiali oni

po wypuszczeniu z więzienia nadal afery, któremi ostatecznie zajęły się władze. — Wszystkie materiały zebrane w czasie rewizji banku zostały oddane do dyspozycji Skarbu. Bank zamknięto i opieczetowano. Oprócz wymienionych aresztowano prokurenta Trubaczka.

Udaremnione oszustwo na 320 000 zł.

FALSZYWY CZEK W WARSZ. BANKU CUKROWNICTWA.

Warszawa, 20. stycznia. (Tel. G. P.) Do lutejszego oddziału Banku Cukrownictwa zgłosił się jakiś mąż czynny z czekiem na 320.000 zł. W chwili gdy kasjer udał się do dyrektora celem porozumienia się w sprawie wypłaty tak znacznej kwoty,

osobnik ów znikł bez śladu. W parę chwil nadeszła z centrali Banku w Poznaniu depesza, że Bank nie wydawał żadnego polecenia wypłaty 320 tys. Ma się tu więc do czynienia z próbą oszustwa na wielką skalę.

Cały pułk piechoty izolowany wskutek masowego zachorowania.

Kraków, 20. stycznia. (Tel. G. P.) Szef sanitarny DOK. pułkownik dr. Korolewicz otrzymał wiadomość, że w 12 pułku piechoty w Wadowicach żołnierze masowo zachoro-

wali na grype o złośliwym przebiegu. Cały pułk izolowano, a chorych umieszczono w osobnej części koszar.

Ex-cara Bułgarji Ferdynanda

NIE WPUSZCZONO DO BRAZYLJI.

Londyn, 20. stycznia. (Tel. G. P.) Agencja Reutersa dowiaduje się z Rio de Janeiro, że tamtejsze władze nie pozwoliły lądować w Rio de Janeiro b. królowi bułgarskiemu Ferdynandowi, który odbywa po-

dróż po Buenos Aires. B. król Ferdynand zamierza odwiedzić oprócz Argentyny Boliwę, Peru i kilka innych krajów Ameryki południowej.

ADMINISTRACJA LASÓW PAŃSTWOWYCH.

(Telefonem od naszego korespondenta.)
Warszawa 20. stycznia. (ps.) Ministerstwo rolnictwa wygotowało nowelę do ustawy organizacji administracji lasów państwowych. Wprowadza ona zmianę w kierunku zwiększenia uprawnień Min. oraz dalszą decentralizację administracji lasów państwowych

RUCH BUDOWLANY WZMAGA SIĘ.

Warszawa, 20. stycznia. (Tel. G. P.) Wskutek ustania mrozów ruch budowlany w całym kraju ożywił się znacznie. W grudniu Bank Gosp. Kraj. przyznał dalszych 170 pożyczek budowlanych na łączną kwotę 10,9 milj. zł. Prowadzone są w szybkim tempie prace budowlane na terenie Powszechnej Wystawy Krajowej w Poznaniu i na terenie Gdyni.

ZAMIESZKI W GRECJI.

Ateny, 20. stycznia. (Tel. G. P.) Na wyspach archipelagu wzrasta opozycja wśród ludności, wywołana przez agentów b. dyktatora gen. Pangalosa. Na Krecie 500 chłopów spaliło wszystkie księgi z archiwami władz skarbowych.

Jak p. Switajło udając redaktora sfałszował weksel i zdefraudował zaliczki.

„NIEBIESKI PTASZEK” W POŻYCZANYCH PIÓRKACH. — DWA MIESIĄCE CZASU NA ROZPAMIĘTYWANIE GRZECHÓW W ZAKRATOWANYM SALONIE.

Lwów, 21. stycznia.

(—) Przed senatem III. odpowiadał wczoraj osobnik jeden z wielu „niebieskich ptaków”, którzy w okresie powojennym grasują w kraju i długi czas umieją dzięki biegłej wymowie wprowadzić w błąd ludzi, z którymi utrzymują kontakt. Oczywiście, że każda litanja szalbierstw, przez nich dokonanych musi ostatecznie kiedyś się skończyć i prędzej czy później „niebieski ptaszek” wędruje do kryminału.

Taki właśnie los zupełnie zasłużony spotkał niejakiego **Rudolfa Józefa Switajła**, liczącego lat 29. Pan ten, który w generaljach swoich podał, że jest

z zawodu dziennikarzem(!) odpowiada za szereg karygodnych czynów.

W tem miejscu, zanim przystąpimy do omówienia zarzucanych mu czynów musimy zaznaczyć, że nieślepy z powodu braku odpowiedniej ustawy, której projekt jednak już jest gotów i wkrótce jako ustawa wejdzie w życie, różne indywidua z pod ciemnej gwiazdy otarli się w jakikolwiek sposób o dziennik, czy też o inne pismo periodyczne, tytułując się dziennikarzami i swymi hańbiącymi czynami, obniżają wagę prawdziwego dziennikarstwa. Takich Switajłów na bruku lwowskim mamy mnóstwo. Nie mając nic wspólnego z dziennikarstwem, afiszują się oni na prawo i lewo, każą się

tytułować redaktorami

i dopuszczają się najrozmaitszych nadużyć, czem ściągają odinm na dziennikarzy, w pocie czoła ciężko pracujących na swój chleb. I doszło już do tego, że najrozmaitsi osobnicy tacy, jak np. cukiernik, wydalony urzędnik kolejowy, mienający się do swego zawodu buchalter itd. występują w charakterze dziennikarzy i na wet są przez pewne władze tolerowani.

Otóż p. Switajło w 1924 r. był pomocnikiem kancelaryjnym Spółdzielni dla wytwórci protez dla wojska we Lwowie. Korzystając z przystępu do aktów oraz utensyliów Spółdzielni, wystawił sobie odpowiednie pełnomocnictwo i na podstawie tego pobrał u firmy „Columbin”, której współwłaścicielem był Elfrim Igel towary na kwotę 639 milj. marek rzekomo dla owej Spółdzielni i na poczet należności dał 100 milj. zaliczki. Następnie udało się jeszcze firmie około 300 milj. od niego w ratach wydestałać, zaś ponad

200 milj. przepadło.

W lutym 1925 r. p. Switajło zjawił się u nieznającego go zupełnie przemysłowca p. Bronisława Weicha i począł się od niego domagać podpisania mu weksla na kwotę 400 zł. P. Weich zdziwiony prośbą odmówił mu. Switajło sam sobie poradził, a mianowicie własnoręcznie na wekslu podpisał p. Weicha. Gdy nadszedł termin płatności weksla, p. Weich po zaprezentowaniu mu weksla stwierdził, że podpis jest fałszywy i doniósł o tem władzom policyjnym.

Teraz p. Switajło, który tak świetnie uniał podpisywać przemysłowców na wekslach, poczuł w sobie

żytkę dziennikarską.

Przedstawiając się jako taki, zwrócił się do centrali reklamowej przy ul. Korralnickiej i tam otrzymał zajęcie niebardzo redaktorskie — akwizytora ogłoszeń. Funkcje te spełniał od 5-go czerwca do grudnia 1925 r., akwitując ogłoszenia dla jakiegoś almanachu, przyczem instytucja ta upoważniła go do pobierania 30 proc. zaliczki na należyłość. Switajło skwapliwie ściągał gotówkę, gdzie się tylko dało, poczem pewnego dnia nie wyrachowawszy się zupełnie zniknął. sprzeniewie-

rzywszy ponad 1000 zł. Wreszcie powinęła mu się noga i oszust został ujęty.

Wczoraj stanął on przed senatem III. w towarzystwie obrońcy adw. dra Weinsafta. Oskarżony usiłował wykreślić się z całej afery, tłumacząc się zawilgitymi rozrachunkami, ale trybunał nabrał przekonania o winie oskarżonego, poczem wydał wyrok, zasadzający go na dwa miesiące ciężkiego więzienia.

W lutym reorganizacja Magistratu lwowskiego.

CO MÓWI P. KOMISARZ STRZELECKI. — ZAPOWIEDŹ LICZNYCH RUGÓW W URZĘDNICZYM APARACIE MAGISTRATU.

Kraków, 20 stycznia.

Ajencja Wsch. podaje: Komisarz Rządu na m. Lwów p. J. Strzelecki (który bawił ostatnio w sprawach służbowych w Krakowie) w wywiadzie z przedstawicielem „Il. Kurj. Codziennego” powiedział m. i.: Miasto Lwów jest w stadjum zaciągania w Banku Gosp. Kraj. pożyczki długoterminowej na kwotę około 8 milj. zł., która umożliwi sfinansowanie inwestycji dokonywanych przy pomocy kredytu towarowego i pożyczek krótkoterminowych. Budżet zwyczajny gminy lwowskiej na r. 1928/29 zamknie się przypuszczalnie w granicach 18 i pół milj. zł. Budżet nadzwyczajny chciałby p. Strzelecki zamknąć w granicach 25 milj. Budżet ten będzie pokryty z zagranicznej pożyczki długoterminowej, którą gmina m. Lwowa

zaciągnąć ma zgodnie z wytycznymi ogólnej polityki finansowej państwa.

P. Strzelecki ma zamiar dokonać już w miesiącu lutym r. reorganizacji Magistratu lwowskiego. Niektóre dotychczasowe jednostki administracyjne w zarządzie gminy są zbyt duże i ciężkie. P. Komisarz Strzelecki pragnąłby podnieść dochodowość przedsiębiorstw i majątków gminnych. Dążyć będzie do uproszczenia całego systemu urzędowania, który jest dziś zbyt przewlekły. Personal administracyjny trzeba nauczyć samodzielności, tehać w niego ducha inicjatywy, nauczyć go szerzej patrzeć, a ludzi, którzy tym zadaniem nie sprostają i dla których urzędowanie będzie w d. c. załatwianiem kawalków, trzeba przenieść w stan nieczynny, a następnie na emeryturę.

Przerażający objaw ciemnoty XX. wieku

TŁUM ROZWYDRZONYCH MEGER MASAKRUJE MECHANIKA, KTÓRY CHCIAŁ ZAŁOŻYĆ ANTENĘ.

Częstochowa, 20. stycznia. (Tel. G. P.) Ofiarą rozbewstwonego tłumu kobiet stał się mechanik, który usiłował założyć radjo w Częstochowie przy ul. Dąbrowskiego. W chwili, gdy zakładał antenę, tłum kobiet uzbrojonych w kamienie z krzykiem i wyzwiskami na ustach ruszył do ataku, aby przeszkodzić ustawieniu anteny, która według ich mniemania przynosi

zemstę niebios i nieszczęście. Monter bronił się dzielnie, mimo to uległ przeważającej sile kobiet, które ściągnęły go z muru i dotkliwie poturbowały. Dopiero na drugi dzień udało się pokryjomu założyć antenę.

Wydarzenie powyższe świadczy o tem, że nawet w 100.000-nem mieście jakim jest Częstochowa nie brak ludzi hołdujących zabobonom.

Fatalna „zemsta” pani inżynierowej.

RANDKA DOKTORA Z DAMĄ O RÓŻOWYM GOŹDZIKU. — „MAŻ MÓJ ROMANSUJE Z PAŃSKĄ ŻONĄ, WIĘC WET ZA WET”. — PIORUNUJĄCE WYJAŚNIENIE.

(Od naszego korespondenta).

Warszawa, w styczniu.

(e) Niezwykłą przygodę przeżył onegdaj znany w szerokich kołach towarzyskich stolicy dr. Stefan T., cieszący się opinią pozeracza serc niewieścich.

Trzy dni temu otrzymał on przez posłańca różowy, pachnący liścik. Powna dama naznaczyła mu

randkę w cukierni.

Poznać ją miał po olbrzymim, różo-

wym goździku, przypiętym do futra.

O oznaczonej godzinie w umówionej cukierni, tajemnicza nieznajoma już siedziała przy stoliku.

— Jestem dr. T. — przedstawił się, podchodząc do stolika.

— A więc jednak przyszedł pan — odparła z miłym uśmiechem nieznajoma — proszę, niech pan siada... tak bardzo pragnęłam pana poznać...

Zachwycony urodą i dystynkcją sąsiadki, pan doktor usiłował dowiedzieć

się, czemu zawdzięcza poznanie tak miłej osoby.

— Może się pan wkrótce dowie...

Dr. T. nie nalegał. Po godzinnej pogawędce zaproponował bardzo delikatnie i ostrożnie spożycie

wspólnej kolacji.

Po krótkim, kłopotliwym namyśle, piękna pani zgodziła się.

— Jeden warunek, Zamówi pan telefonicznie gabinet, nie chcę bowiem, aby mnie ktoś widział na sali ogólnej... jestem mężatką... chyba pan zauważył obrączkę.

Nieoświetlona wewnątrz taksówka zawiozła wytworną parę do restauracji. Podano francuskie wina, likiery i owoce. Przy deserze nagle piękna pani zanzucila ramiona na szyję swego towarzysza.

— Panie — rzekła po chwili — proszę sobie fałszywie nie tłumaczyć mego postępku. Jestem inżynierową... (tu wymieniła nazwisko). Dowiedziałam się, że mój mąż romansuje z pańską żoną, chciałam się zemścić i jednocześnie ostrzec pana. A teraz... żegnaj, jeśli pan jest dżentelmenem, proszę zapomnieć o tem, co zaszło...

— Przepraszam panią — zawołał dr. T. — ale to jakaś pomysłka. Ja nigdy nie miałem żony...

— Pan Stanisław T.?... — Wszak adres pański wzięłam z książki telefonicznej — zawołała przerażona.

— Niestety, proszę pani, dr. Stefan T... przypadek zdarzył, iż noszę to samo nazwisko...

Piękna pani zemściła. Przerażona służba wezwała pobliskie pogotowie przywratne. Nieudana zemsta pani inżynierowej stała się głośna w Warszawie.

Nieprzyzwoity Iwan.

Mia na pogotowiu sprośną piosnkę, laskę i sztylet.

Lwów, 21 stycznia.

(—) W Podliskach Małych obok Lwowa w nocy z 19 lipca ub. r. przechodził w stanie prawdopodobnie podchmielonym obok chaty Iwana Biłobrama Iwan Maślak i na cały głos wyśpiewywał sprośne piosenki. Biłobram oraz pewien drugi gospodarz uczuli się tem dotknięci. Biłobram w spokojny sposób zwrócił mu uwagę na niestosowność śpiewania po nocy nieprzyzwoitych rzeczy. Maślak zamiast usłuchać dobrej rady rzucił się jak osa i laską począł bić Biłobrama, a wreszcie sztylitem zranił go w rękę.

Wczoraj odpowiadał on za te czyny przed s. Lyczkowskim, który zasądził go na 5 dni aresztu.

Schowali kułak wobec „kułaków”.

Moskwa, w styczniu.

(e) Rząd sowiecki przygotowuje się gorączkowo do realizacji pożyczki rolnej. Wysunął on jako hasło agitacyjne, iż każdy chłop winien być posiadaczem conajmniej jednej obligacji pożyczki. Rozsyłane po kraju instrukcje i materiały propagandystyczne nie zawierają najtaniejszej wzmianki co do istnienia walki klasowej na wsi rosyjskiej. Wyraz „kułak” (odznaczający jak wiadomo zamożnego chłopca) znikł nagle z literatury agitacyjnej. Natomiast podkreśla się w tej literaturze, że w akcji pożyczkowej musi wystąpić solidarnie całe społeczeństwo wiejskie.

P. dr. Potencki chciał na czysto zarobić 250 dolarów za... niewynajęcie mieszkania.

DWIE DZIURY W SUTERENACH ZA DROGIE PIENIĄDZE. — POBICIE LOKATORA ZA ROZBICIE KLÓDKI.

Lwów, 21. stycznia.

(—). Właścicielami willi przy ul. Lwowskiej Dzieci są p. Marja Potencka, oraz jej syn, dr. Władysław Potencki. W marcu 1925 r. w doniku tym mieli oni wolne mieszkanie dwupokojowe w suterenach, które wynajęli urzędnikowi pocztowemu Mikołajowi Czyżewskiemu, wzywając odczyt góry kwotę 300 dolarów. Po roku Czyżewski uznał, że mieszkanie to, które w r. 1914 kosztowało najwyżej 25 koron, jest dla niego obecnie za kosztowne, gdyż wypada po 125 zł. miesięcznie. Wobec tego zwrócił uwagę dr. Potenckiemu, by mu wysokość czynszu zniżył. W odpowiedzi dr. Potencki awizował go w marcu 1926 r., a gdy w lecie tego samego roku Czyżewski wyjechał na ferie letnie, dr. Potencki wtargnął do jego mieszkania, poczem zamknął je

na swoją kłódkę.

Czyżewski po powrocie z wilegja-tury zastawszy swoje mieszkanie zamknięte na cudzą kłódkę, rozbił ją i wszedł do swego mieszkania. Wtedy dr. Potencki, który uważał się już za właściciela tego mieszkania, wpadł doń z rewolwerem w ręku

i począł ma grozić zastrzeleniem, przy-czem pobił go. Powstała awantura tak podziątała na żonę p. Czyżewskiego, iż ta rozchorowała się, a Czyżewski bo-jąc się dalszych awantur i groźb, oraz ze względu na stan zdrowia swojej żony, zmuszony był mieszkanie to opu-ścić.

Przez kilka miesięcy mieszkanie to stało wolne, aż wreszcie nawinął się dr. Potenckiemu drugi lokator, który również — jak wykazał przewód są-dowy — padł ofiarą jego chciwości. Mianowicie w rzeczywistości p. Weigla

Deputacja u p. ministra Romockiego

w sprawie lecznicy dla kolejarzy.

Lwów, 21. stycznia.

Pod protektoratem p. Prezesa lwow-skiej Dyrekcji kolejowej inż. Prachtla-Morawiańskiego zawiązał się swego cza-su komitet, mający na celu niesienie po-mocy chorym kolejarzom przez budowę sanatorjów. W pierwszym rządzie chodzi o wystawienie sanatorjum dla gruźlicz-nych. Komitet z pp. naczelnym lekarzem radcą Dr. Zgórskim i Dr. Demianowskim na czele podjął żywe starania o wpro-wadzenie zamierzenia w życie jak najprę-dziej.

Reprezentanci komitetu zostali oneg-daj przyjęci przez p. ministra Romoc-kiego, który życzliwie wysłuchał prośby o poparcie tej akcji, aprobował dobro-wolne opodatkowanie się kolejarzy i wypytywał się o obecny stan prac przygo-towawczych. Komitet, dzięki opodatko-waniu się kolejarzy na powyższy cel, wkrótce już zakupi odpowiednią parcelę, a nie wątpimy, że rząd ze swej strony przyczyni się materialnie do jak najrych-lniejszego ukończenia pożytecznego przed-sięwzięcia.

Ufać należy, że przy życzliwym popar-ciu rządu i ofiarności ogółu kolejarzy i niezamordowanej działalności pp. radcy Dr. Zgórskiego i Dr. Demianowskiego ak-cja ta osiągnie pełny sukces i pracowni-cy kolejowi już wkrótce będą mogli ko-rzystać ze zbawiennej instytucji.

przy ul. św. Zofji zajmował mieszkanie 3-pokojowe urzędnik pocztowy Grze-gorz Łazowy.

P. Łazowy postanowił sobie miesz-kanie zmienić na mniejsze, gdyż było ono za drogie, a ponieważ złożyło się tak, że i gospodarz potrzebował mieszkania tego dla córki, więc do-szło do umowy, mocą której p. Weigel podjął się wyszukać lokatorowi mniej-sze mieszkanie i sam miał ponieść koszta związane z nabyciem owego mieszkania. Dowiedziawszy się, że p. dr. Potencki ma właśnie wolne miesz-kanie, p. Weigel

ofiarował mu 250 dol.

przeznaczając te ubikacje dla p. Ła-zowego. Gdy p. Łazowy chciał objąć mieszkanie, p. Potencki wystąpił z nowymi żądaniem, a mianowicie, za-żądał jeszcze 60 dol. na rekonstruk-cje. P. Łazowy jednakowoż stwier-

dziwszy, że lokal nie odpowiada mu, rozmyślił się i zrezygnował z niego.

Rzecz jasna, że owe 250 dol., któ-re p. Weigel wręczył dr. Potenckiemu, ten powinien był zwrócić. I tu za-szedł

charakterystyczny zwrot.

Oto dr. Potencki oświadczył, że pieniędzy nie zwróci i zatrzymuje je jako odszkodowanie dla siebie za stracony czynsz najmu(!).

Obu sprawami zajął się sąd karny i po przeprowadzeniu śledztwa proku-ratura wygotowała przeciw dr. Po-tenckiemu i jego matce Marji akt o-skarżenia o występki lichwy miesz-kaniowej. Wczoraj oboje stanęli przed sędzią r. Szulisławskim. Rozprawa tuż przed jej zakończeniem niemal zo-stała odroczone z powodu niejawie-nia się kilku świadków.

Aresztowanie przedstawiciela dyplomat. Sowjetów w Hiszpanji

POD ZARZUTEM PROPAGANDY ANTYPAŃSTWOWEJ.

(Telefonemat własny „Gaz. Por.”)

Pogranicze sow., 20. stycznia.

Z Moskwy donoszą: Wielkie wra-żenie w rządowych kołach sowieckich wywołała wiadomość z Madrytu o a-resztowaniu przez władze hiszpańskie oficjalnego przedstawiciela Sowjetów w Hiszpanji, Pilejosa. Aresztowanie na-stąpiło na zarządzenie rządu madryc-

kiego w jednej z miejscowości na wy-brzeżu hiszpańskim, gdzie Pilejos zamieszkał pod nazwiskiem dr. Dela-diego pod pozorem kuracji, a w rze-czywistości, jak twierdzi rząd hisz-pański, poseł sowiecki zajmował się propagandą przeciw obecnemu ustrojo-wi hiszpańskiemu.

A jak tam w Sowjetach jest?

OBURZENIE I NADZIEJE FELIKSA KONA.

(Telefonemat własny „Gaz. Por.”)

Pogranicze sow., 20. stycznia.

Z Moskwy donoszą o wielkich uroczystościach powitalnych, urządzo-nych tam przez prowodyrów polskiej sekcji, komunistycznej na cześć przy-błych w drodze wymiany z Polską więźniów komunistycznych. Obecnie ich odstawiono z Mińska do Moskwy, gdzie z przemówieniami w osobliwym duchu bolszewickim wystąpili Feliks

Kon, wdowa po Dzierżyńskim i inni. Feliks Kon wyrażał swe „głębokie o-burzenie” z tego powodu, że w „wolnej republice polskiej więźnienia są prze-pelnione niemniej, jak za czasów car-skich”. Ludzi się jednak nadzieją, że „jż niebawem wybuchnie klasowa re-wolucja, która zniszczy wszelkie wię-zienia polskie”

Ładny ananas z tego p. Piotrusia...

FALSZOWANIE ŚWIADECTW, WYMUSZENIE NA LEKKIEJ PANNIE I ZBRODNIA Z § 129 b.

Lwów, 21 stycznia.

(—) W swoim czasie donieśliś-my o ciekawej historii Poruczyń-skiego, pomocnika ślusarskiego w warsztatach kolejowych, który ma-jąc miesięcznie 113 zł. pensji, po-stanowił za wszelką cenę postarać się o świadectwo wyzwolin na cze-ladnika, by uzyskać większe pobo-ry. W jednym z szynków przy ul. Gródeckiej zetknął się z niejakim Piotrem Kwiecińskim, który dowi-e dziawszy się, o co Poruczyńskiemu chodzi, odrazu zaofiarował się mu z wyrobieniem takiego świadectwa za odpowiednim wynagrodzeniem. Istotnie po kilku dniach wręczył mu świadectwo wyzwolin, które

Poruczyński przedłożył swoim prze-łożonym, a ci natychmiast stwier-dzili, że jest ono fałszywe.

Sprawą zajęła się policja i obu aresztowała. W toku śledztwa wy-szło na jaw, że Kwieciński ma po-nadto na sumienie wymuszenie, dokonane na dziewczynie lekkich obyczajów Marji Djacek, a nadto dopuszczenie się w areszcie śled-czym na osobie towarzysza celi, zbrodni z par. 129 b.

Wczoraj obaj oskarżeni stanęli przed senatem V. Co do ostatnio wymienionej zbrodni rozprawa by-ła tajna. Z powodu niejawienia się kilku świadków rozprawę odro-czono.

Kareta reprezentacyjna.

(Od naszego korespondenta.)

Warszawa, w styczniu.

Jedno z pism doniosło, iż na ży-czenie rządu szef protokołu dyploma-tycznego hr. Przeździecki zwrócił się do naszego posła w Berlinie p. Ol-szowskiego z prośbą, by ten zakupił karete reprezentacyjną.

Jak się dowiadujemy, kareta zosta-la kupiona za 2.000 mk. niem. Na ra-zie będzie ona służyć Emirowi Afgani-stanu, który ma przybyć do Polski.

Nowy kandydat do Wilna

Za przykładem Waldemarasa.

Praga, w styczniu.

(e). Przed paru dniami odbył się w Pradze czeskiej wiec dość licznej tam-tejszej emigracji białoruskiej. Na wiecu tym uchwalono protest przeciw Lidze Narodów, która w rezolucji polsko-li-tewskiej pominęła prawa Białorusinów do Wilna.

Protest dalej wzywa wszystkich Białorusinów do upominania się o Wilno, które ze względu na narodo-wość mieszkańców ziemi Wileńskiej jest ośrodkiem narodowego i gospodar-czego życia białoruskiego, a nie litew-skiego.

Ciekawe, kto jeszcze zgłosi preten-sje do Wilna, prastarej kolebki kultury polskiej na Kresach?

Jak Sowjety szerzą komunizm w Palestynie.

Londyn, w styczniu.

(e). Wśród licznych agentów, któ-rych Sowjety utrzymują w Palestynie, główną rolę odgrywa niejaki Weiss. Jest on mistrzem w robocie agitacyjnej i świetnie maskuje propagandę komunistyczną, przez głoszone urbi et orbi żydowskie hasła nacjonalistyczne. W ten sposób potrafił wciągnąć do swych organizacji wszystkie żydow-skie związki robotnicze w Palestynie, t. zw. „Histpraduth”.

W porozumieniu z izraelską Abu-egjanem, nęc poprzestaje on na eduko-waniu w zasadach komunizmu swych współpracowników, ale rozciągnął agitację na szczyty arabskie i syryjskie.

Sir Percival Phillips, pisząc o tem nowem ignieździe bolszewickiej zarazy, kładzie nacisk na fakt, iż w Jerozoli-mie i w Jaffie istnieją subsydiowane przez rząd sowiecki szkoły komu-nizmu.

Angielskie modnisie zabiły cukiernictwo.

Londyn, w styczniu.

(e). Pogoń za węzową figurą zadała śmiertelny cios cukiernictwu, przy-najmniej w Anglii. Angielki, które wo-góle nie odznaczają się zhytnią tuszą, gdyż znane jest powiedzenie: „chuda, jak śmierć angielska”, gremjalnie bojkotują słodczy, w celu jakoby zachowania węzowej figury, z tyłu i z przodu płaskiej jak deska, stosownie do o-statnich wymagań mody.

Tak oświadcza Izba Handlowa w Manchesterze w swym rocznym rap-porcie o konsumpcji cukrów i słodczy. Popyt na czekoladę, kaka i cukierki zmalał w sposób zastraszający dla kieszeni cukierników. Import rafinady i cukierków w r. 1927 zmniejszył się o 6.000.000 funtów w porównaniu do r. 1926.

Każdy powinien zostać członkiem L. O. P. P.

WIADOMOŚCI SPORTOWE GAZETY PORANNEJ

Nr. 80

Dodatek tygodniowy do Nr. 8359 z dnia 22 stycznia 1927,
pod redakcją Narcyza Süssermanna.

Od Farmana do Lindbergha.

Lwów, 21. stycznia.

Cicho, nazbyt cicho minęła rocznica epokowego wydarzenia. Dnia 13. stycznia br. minęło lat dwadzieścia od chwili, w której ziściły się odwieczne marzenia ludzkości, kiedyto człowiek uzbrojony w wynalazek własnego geniuszu, wzbił się w przestworza, niby ptak niebieski.

Było to w piękny, mroźny poranek dnia 13. stycznia 1908 r. na polu ćwiczeń Issy-les-Moulineaux pod Paryżem. Żyjący we Francji angielski sportsman Henry Farman dostał dwu płatowca braci Voisin i jako pierwszy Europejczyk przebył w drodze powietrznej jeden kilometr. Ubiegał on się o nagrodę Archdeacona w wysokości 50.000 fr., wyznaczoną dla szczęśliwca, który wykona okrężny lot długości 1 km., lądując na miejscu startu. Przedsięwzięcie powiodło się i czyn Farmana stawiano ogólnie, jako punkt zwrotny w dziejach rozwoju lotnictwa, jako początek ery, otwierającej ludzkości nowe, wielkie horyzonty.

Świat nie wiedział o tem, że pierwszymi ludźmi, którzy wzbili się w powietrze na aparacie pędzonym siłą motorową, byli Amerykanie Wilbur i Orville Wright, — że pierwszą próbę uczynili cztery lata przedtem i doproważili w międzyczasie do jednego-dzielnego lotu.

Bracia Wright rozwiązali problem latania za pomocą maszyny motorowej jeszcze 17. grudnia r. 1903, utrzymując się w powietrzu przez 59 sekund i przebywając przestrzeń 260 mtr. W sierpniu 1904 r. osiągnęli oni długość lotu od 300—400 mtr. a 20. września udało im się po raz pierwszy dokonać lotu okrężnego i powrócić do miejsca startu. W r. 1905 ulepszyli oni swe wyniki w szybkim tempie przelatując 10, 20 i 30 km. i utrzymując się do 40 m. w powietrzu. Jest rzeczą wprost nie do pojęcia, jakim cudem udało się braciom Wright loty swe utrzymać w zupełnej tajemnicy przed światem. Pracując nad udoskonaleniem wynalazku, zaprzestali dalszych lotów, a gdy po trzech latach wystąpili na widowie, chcąc genialny wynalazek swój odpowiednio upięknąć, spoglądano na nich jak na aferyzistów, wietrzano w całej tej sprawie zwykły amerykański bluff. Nakłoniło to Wilbura Wrighta do wyjazdu do Europy, by zapomocą czynów przekonać niedowiarków o prawdziwości swych oświadczeń. Pierwsze jego europejskie loty przypadają na lato 1908 roku, a więc dużo po pierwszym locie

DWADZIEŚCIA LAT AWJACJI.

Farmana, dokonany na aparacie konstrukcji francuskiej.

Wśród widzów, obserwujących pierwszy lot Farmana znajdował się również Wilbur Wright, który z dość wątpliwym entuzjazmem musiał patrzeć, jak konkurent sprzątnął mu z przed nosa nagrodę i palmę pierwszeństwa, mimo, iż nie osiągnął nawet w przybliżeniu jego własnych wyników. Gdy Farman po 100 mtr. rozpędził się na 10 m. w powietrze i okrążywszy wykreślony tor opuścił się na ziemię, wśród nielicznych widzów zapanał niebывały entuzjazm. Archdeacon, fundator nagrody, pobiegł do Wrighta z okrzykiem: „Co powiada pan na to? Tego nikt jeszcze nie dokonał, nawet pan ze swoją słynną maszyną!“ — Amerykanin zaś śmiało się ironicznie i zamruczał: „Wobec moich lotów jest to skok kurzy“.

Wright miał rację, ale w prawdziwość słów tych uwierzył świat dopiero znacznie później.

W międzyczasie Farman w szybkim tempie ustanawiał nowe rekordy, tak, że 6. lipca 1908 przeleciał 21 km. w czasie 20 minut 19 sekund. Wreszcie dnia 8. sierpnia wystąpił na widową Wright. Na polach d'Auvers utrzymał się w powietrzu 1 min. 45 sek., by w ośm dni później lotem 39-minutowym prześcignąć Farmana. Z końcem roku, dnia 31. grudnia złożył Wright „Prix Michelin“ w kwocie 20.000 fr., przelatując 127 km. w czasie 2 godz. 24 min. i 44 sek. Europejscy konstruktorzy nie zdołali naśladować w tym tempie, to też prymat pozostał chwilowo w rękach Ameryki. Zauważyć należy, że konstruktorzy amerykańscy i europejscy kroczyli odmiennymi drogami. Podczas gdy stary świat bułował odrazu samoloty za-

patrzone w koła, umożliwiające start i lądowanie w dowolnym miejscu, to konstrukcje amerykańskie wymagały startu na szynach. Ze względów praktycznych rozpoczęły jednak wkrótce i Amerykanie montować koła.

Jednokilometrowy lot Farmana był naturalnie tylko dalszym etapem dawniej już poczynionych prób. Udowodniono dokumentami, że pierwszy „skok“ w powietrze wykonał w Europie Duńczyk Ellehammer na dwupłatowcu własnej konstrukcji, dnia 12. września 1906 r. na wyspie Lindholm. Przeleciał on około 40 mtr. w wysokości 75 cm. Aparat jego zaopatrzony był w motor o sile 18 PS. Z pierwszego tego lotu istnieje urzędowo potwierdzone zdjęcie.

Pierwszym człowiekiem, który dokonał na europejskim kontynencie publicznego lotu był Santos Dumont. Przeleciał on dnia 13. września 1906 r. na dwupłatowcu własnej konstrukcji pod Paryżem 50 mtr. i zdobył nagrodę ufundowaną przez p. Archdeacona za pierwszy lot ponad 25 mtr. w kwocie 50.000 fr. Już 12. listopada przedłużył lot do 20 mtr., która to przestrzeń stała się podstawowym minimum dla wszystkich pionierów lotnictwa. Od tej chwili skierowano usiłowania na pokonanie 1 km.

Mecenas lotnictwa Archdeacon wystąpił ponownie na arenę, ustanawiając dla szczęśliwca nagrodę 50.000 fr. Fabryka automobilów Voisin skonstruowała przy pomocy Farmana dwupłatowiec, zaopatrzony w motor Antoinetta o sile 50 PS. Na samolocie tym przeleciał Farman 26. października 1907 r. 771 m. w wysokości 6 m., ustanawiając epokowy, jak na owe czasy, rekord, od którego wiodła już niedaleka droga do upragnionego — kilometra, którego 20-stą rocznicę obchodzono właśnie przed kilkoma dniami.

Dalszy rozwój lotnictwa dokonywał się wśród upartych zmagani z przeciwnościami. Na polu walki padło wiele ofiar, mimo to geniusz nie ustępował i udoskonalał bezustannie największą swą zdobycz. Wojna światowa, która zniszczyła tyle dóbr kulturalnych, stała się w rozwoju lotnictwa potężnym bodźcem naprzód. W przeciągu kilku lat krwawych zmagani poczyniono na polu awjatyki olbrzymie postępy. Po wojnie stał się samolot środkiem komunikacyjnym, zdobywającym sobie coraz większe prawo obywatelstwa. W 19 lat po przelocie jednego kilometra przez Farmana, w 23 lat po tajemnych próbach braci Wrightów, dzielny ich ziomek Amerykanin Lindbergh dokonał lotu z Ameryki do Europy, łącząc dwa te kontynenty nową nićką komunikacyjną.

Bilans prac W. F. i P. W.

POW. STRYJ — W ROKU 1927.

(Od naszego korespondenta.)

Stryj, w styczniu.

Bilans prac nad wychowaniem młodzieży w powiecie stryjskim, przedstawia się za rok ubiegły bardzo dodatnio. Przez zwiększenie liczby oddziałów oraz członków, praca wzmożła się znacznie. Ćwiczenia prowadzone były w myśl programów wojskowych pod okiem mpra Kulikowskiego i kpt. Grondalskiego, którzy główny nacisk kładli na wychowanie fizyczne i strzeleckie. Zawody strzeleckie dały doskonałe wyniki, mogące śmiało rywalizować z wynikami zawodów czynnej armji.

Odbyte zawody lekkoatletyczne z okazji święta W. F. i P. W. stały na wysokim poziomie i dały wyniki, jak bieg na 100 m. 12 sekund, skok w dal 6.10 m., skok o tyczce 2.65 m., rzut kulą 8.56 m., rzut granatem 64.94 m. i t. d.

Hufce szkolne i oddziały P. W. powiatu stryjskiego brały udział we wszystkich uroczystościach narodowych, a dziarską postawą i karnością wywołały zachwyt wśród społeczeństwa.

W październikowym ćwiczeniu polowym brały udział setki młodzieży P. W. tutejszego powiatu. Ćwiczenia wypadły wprost imponująco, a gorące uznanie oficera sztabowego 22 Dywizji Piechoty Górskiej było szczera nagro-

dą, tak dla kierowników, jakoteż dla ćwiczących.

Praca nad wychowaniem fizycznym i przysposobieniem wojskowym w tutejszym powiecie dałaby pozytywniejsze wyniki, gdyby komitet nie miał trudności natury finansowej. Brak funduszy na pokrycie elementarnych potrzeb, odnośnie zakupu sprzętów sportowych dał się bardzo odczuć. Społeczeństwo stryjskie wiecznie apatyczne, nie grzeszy zbyt ofiarnością na cele W. F. i P. W., a już prym w tym kierunku dzierżyli dawni radni miasta. Z wybitniejszych członków, którzy duszą oddani byli pracy P. W. wymienić wypada p. wicewojewodę Gronziewicza, który podczas swego urzędowania jako starosta w Stryju, zajął się po ojcowsku młodzieżą. Obecny starosta p. Pajaczkowski stanął na czele komitetu, w skład którego wchodzi: dyr. Wilk, ks. prałat Cisko, komisarz Ożga, ppułk. Pruszczeński, dr. Misiński, prof. Keim, oraz szereg poważnych osób, którzy przy poparciu społeczeństwa przystąpią, wkrótce do budowy upragnionego przez młodzież stadionu.

Podnieść należy z uznaniem pracę kierowników W. F. i P. W. mpra Kulikowskiego i kpt. Grondalskiego, którzy jako oficer instrukcyjny pełni również obowiązki sekretarza komitetu.

J. W.

